

EDITURA PARALELA 45

Redactare: Constantin Tonu
Culegere text: Bogdan Croitoru
Corectură: Dragoș Croitoru
Tehnoredactare: Mihail Vlad
Pregătire de tipar: Marius Badea
Design copertă: Laurențiu Midvichi

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

TIMOCEANU, GABRIEL

Fericit cel iubit de tine / Gabriel Timocanu. - Pitești : Paralela 45, 2020

ISBN 978-973-47-3181-7

821.135.1

Copyright © Editura Paralela 45, 2020

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar
conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.
www.edituraparelela45.ro

Gabriel Timocanu

**Fericit cel
iubit de tine**

Editura Paralela 45

Cuprins

OPUL 1	9
OPUL 2.....	100
FINE.....	111

OPUL 1

18 februarie 2013, *Magazinul de bețivi*

Se duce, mare, ca un comet, cu codoiu' lui rășchirat, artifica dracu'. Paroxistic n-am bani. Poace fi că mierlesc. Toate bibliotecile se uită și ele, curioase, să vadă cum o dreg. Și ce tom oi mai scrie, direct din concert.

18 ianuarie 2013, *Plouă peste sat, plouă cu căcat*

Trecură doi ani de când abandonai caietul ăsta ce mai are trei sute de pagini albe, așa că nu mă îndur să nu le mângălesc cu caligrafia-mi inegală și deloc de gală. Albul trebuie spulberat precum inocența. A marca, a tușa irepetabil și ireparabil sunt orgoliile și, în consecință, marile păcate ale tagmei mele. Precis. Trăim în vis, fiecare salahor cu roabă mare zidindu-și, Manole, mânăstirea din clopotnița căreia, mai devreme sau mai târziu, își va lua zborul spre țările calde, sau nu.

23 ianuarie 2013

Spectrul și umbra durerii îmi tot bat în geam. Din nou se lăasă liniștea prin birourile stabilimentului. Eu, bou, mai făcui angajări. Încă mai am ceva mărunțiș, vreo trei sute de milioane, în bani vechi, da' le dau zile puține. Vreo trei, mai exact. Așa că

am trei zile să fac ceva. Să mă trag de urechi în sus, să fac tumble, să mă duc la biserică, să lăsăm mai bine.

Constat că trecui brusc – cum îți cade iarna noaptea în fereastră – de la categoria *tânăr cu perspective* la *moș Tăgârță* ce scârțâie ca o ușă veche, de izbeliște, bătută de vânt.

25 ianuarie 2013

Se duseră trei zile și... nimic. Panica începe a mă conjura cu ghearele-i de fierbințeală.

E drept, smintit fiind de atitudinea popilor instituționalizați – care s-au transformat într-o cooperatie prosperă ce concurează neloial chiar cu enoriașii, adică, până la urmă, cu Biserica –, m-am smintit și n-am mai intrat în biserică de ceva vreme.

Azi-noapte, fumând în cămară, cocoțat pe niște scări, ca un om ce sunt, constatai că s-a rupt vraja, ca apa muierii. Am patruzecișisase și lumea, înțeleg bine, nu mi-e prietenă, cum naiv am crezut atâta amar de vreme. Bun panseu.

26 ianuarie 2013, Biled, sâmbătă seara

Mult, mult căzut, golit, sătul până la os de murdăria și compromisul continuu, în toate, pe care mă obligați să-l fac. Infectă organizare, atât în mic, munți de egoism mă înconjoară, cât și în complicatele, din cauza banilor și a orgoliilor, rețele sociale, profesionale etc. Cumva, plutind, paralel, mutat în alt în univers, contemplan detașat și nu mai sufăr. Dar nici nu trăiesc. Iar asta nu rămâne fără efect. Pe de altă parte, a lupta când războiul, toate războaiele sunt pierdute din start, se vede cu ochiul liber. Ridicolul de a fi un Don Quijote profesionist nu mă aranjează

deloc. De disperarea că dispar, mă neantizez; la un moment dat, probabil că voi deveni un astfel de personaj trist al lumii.

Nici măcar bucuria de a scrie n-o mai am, cum nici a mă ruga nu mai pot.

Așa că, bont și mecanic, scriu rânduri puricate fără har.

Ironiile toate s-au retras precum coarnele melcului căruia-i atingi coșmelia din cârcă. Cică și mie îmi vândură ăștia casa. Vreo hienă, cum au dat crizele și războaiele, s-a împroprietărit pe bani mărunți și așteaptă să crească iar piața imobiliară, pentru a se desfășura. Genială afacere. Cred că orice posesor de lanț neuronal, format din trei bucăți neuroni, poate produce o astfel de plusvaloare socială, poate duce lumea 'nainte. Niște cretini care, mai apoi, cocoțați pe conturi, mai dau și lecții despre cum să reușești în afaceri, familie, copii etc. Nici capitalismul nu-i bun, cu certitudine. Din păcate, individul prezintă încă o atare paletă de inițiative, multe dintre ele clar antisociale, încât un sistem democratic, mai ales ca al nostru, nu are instrumentele necesare pentru a-l opri de la deraiere.

Democrațiile vestice au la bază indivizi spinalizați, cuminiți, iar anarhiștii lor, simpli și drăguți, sunt chiar țarcul creat de sistem, în timp, pentru a ține sub control marginalizații de toate felurile. La noi, peste trei generații, poate. Un aurolac de-al nostru bate de departe în inventivitate, lipsă de scrupule etc. oricare negru ce trăiește prin canalele New Yorkului.

În Germania, la frate-miu în vizită, la masă, în seara de Crăciun, având și niscăi musafiri, eu, după o sticlă de vin, povestesc râzând despre discuțiile telefonice pe care le am cu reprezentanții firmei Kruk, de recuperatori profesioniști, ce au cumpărat de la bancă, pe mărunte, creditul meu neachitat de vreo patru ani. Așa că mă trezii cu acești parteneri pe cap, ce sună metodic,

OPUL 2

15 septembrie 2014

Plouă, cerul jos, cu George în clasa întâi. Să-i fie ceasul bun piticului și drum ușor într-o lume bolnavă de o boală autoimună. Un univers ce se automănâncă în sufragerii luminoase cu veselă de porțelan și argintărie. Eu, pe nășălie, văd cu coada ochiului cum caută ăștia prin sertare, să mai apuce fiecare ceva. Care o față de masă de Damasc, pe care, la cine îndelungi, întindeam pe vremuri iubite, care o față de pernă brodată cu numele mamei mele, de fată, care-un ibric de pe Ada Kaleh, care scrumiera dăruită bunicii de Ali Kadri. Iaca și serviciul de Rosenthal ajuns acu la patru seturi de farfurii. A avut douăzecișipatru, zice-se, pe vremea Vorvoreanului. Eu am mai apucat, copil fiind, cinele când serviciul avea douăzecișipatru, în casa bunicilor, la Berzovia.

17 septembrie 2014

Cartier, cafă. Dus George la școală. Bicicleta la reparat, după ce ieri, cu două mâini stângi, peste care mi-am și dat, m-am canonit să fac, tembel, o semicursieră dintr-o bicicletă de treizeci de ani, de pensionar german. I-am pus ghidonul invers, am ciupit două camere noi când am schimbat cauciucurile; o frână bloca roata și alte mici neajunsuri.

Pagatul e cel mai mic taroc, sunt douăzecișidouă. Cele mai mari au nume de asemenea; XXI e Luna, iar cel mai mare e Schizul. Jocul e adus de tatăl meu în familie. Din Bucovina. Probabil se juca în Imperiu. Schizul seamănă cu Alexandru Ioan Cuza *bust*. Pagatul e un dansator, un balerin delicat într-o piruetă.

27 septembrie 2014

Mai am treizecișipatru de lei, George a adunat monezi mărunte de euroi, pe care nu i le schimbă nicio casă de schimb. „Păi ăștia-s bani sau nu-s bani, tata?!“ „Ce, io adun de prost?! Dacă scrie casă de schimb, păi să-i schimbel!“ Mai am fix treizecișipatru de lei. Doi copii, doi câini. Cred că se poate începe o viață nouă cu bagajul ăsta. Logic, de luni, normal că de luni. Toate încep luni. Cum dracu' apuc luni cu treizecișipatru de lei? N-am mai pățit orori de genul ăsta, cât aș fi eu de proletar teoretic. Păi! Păi nu e delicat, nu se face să-mi plâng starea. Pe de altă parte, mă rog. Bine, n-o fac nici pe asta profesional. Probabil că sunt superficial. De fapt, nu mă interesează viețuirea în orice condiții. Un alint? Poate că nu, se va vedea la capăt. La capătul țigării ăștea pe care chiar acum o strivesc într-o strachină românească ce-mi ține loc de scrumieră. Mă-sa, fumez enorm! O indecență, aproape o infracțiune, dintr-o dată. În câțiva ani, cum îți cade seara în fereastră, mă trezii în culpă. Rece-i lumea, io – sobă mică. Ce încălzii cu focul meu, din coceni, vântului se duse. Câtine măcar, mai ajutai blegeala soarelui ăst', în dimineți cu brumă de Brumar. Păi noi nu putem decât cu Sori, cu Dumnezei, cu de-ăștia la braț, pe Calea Victoriei, sau pe Victoria Socialismului; ce rahat de *Promenade de Malheur* are fiecare în satul domniei sale.

Găsesc cu cale să tac și să mă uit ca o vită la o (tot timpul) nouă poartă. Din rațiuni medicale însă, sunt nevoit să lucrez împotriva propriei voi. Spunerea asta mă ridicularticulează, mă face posibil și mâine. Sau nu. E la limită totdeauna, ca un antidot pe care se poate să nu-l nimerești. Fiecare pagină îmi pare prima și am senzația acută că e ultima. N-am mai scris nimic niciodată înainte, probabil că nu voi mai scrie. Doar azi, acu, precum un drogoman, un aurolac. Numa' punga asta de benzen sau ce dracu' respiră ăștia, lunar. Cam ăsta e laboratorul înfaianțat, că mai și stropim pereții.

27 septembrie 2014

Un hău fu noaptea lungă, rece, sticloasă. Zorii mijiră inutili, nici de-o compresă nu erau buni, nici pe-o țigare nu i-aș fi schimbat, cu dinții lor de zori cariați. Ireparabilul, venit ca tancu', implacabil, firesc precum lumina asta de toamnă precocă.

28 septembrie 2014

O duminică în care iar apuc zorii ieșind din jobenul în care zac și aștept să fiu tras, iepure alb, de urechi, să aplaude sala, tot timpul sala, în delir, tropăind: „ce frumos, minunat, de unde așa un iepure grăsun?!“ O cafea... de stă lingurița-n ea în picioare, a cincea țigare, o strângere în piept, un zvâcnet continuu în ceafă.

29 septembrie 2014

Siluate albastre de tineri grăbiți să moară îmi par, în dimineața rece de sfârșit de septembrie, adolescenții spre școală. O strângere, o tristețe adâncă, gândul că va urma atâta risipă. Copii orbi, ce vor înființa cu atât mai vârtos absurdul din care provin.